

Αυτή η κυβέρνηση δείχνει ότι δεν ξέρει προς τα πού να στραφεί. Από τη μία μεριά θέλει να εφαρμόσει τη συμφωνία που υπέγραψε με τους ευρωπαίους δανειστές και από την άλλη επιθυμεί να παρεκκλίνει των συμφωνηθέντων προτάσσοντας εναλλακτικά μέτρα, τα οποία αποκαλεί ισοδύναμα αλλά δεν ξέρει από πού θα τα αντλήσει. Αλλά και αν βρεθούν αυτά τα λεγόμενα ισοδύναμα διερωτάται κανείς δεν είναι και αυτά περικοπές που θα αφαιρεθούν από την οικονομία και οι οποίες θα προκαλέσουν υφεσιακές συνέπειες;

Αυτού του είδους η πολιτική τεχνική δεν είναι μόνο άστοχη αλλά είναι και άχρηστη.

Όπως και οι προηγούμενοι κυβερνώντες, έτσι και αυτοί οι παρόντες, **έχουν επιλέξει να πορευθούν κάνοντας μικρές παρεμβάσεις εδώ και εκεί, τυχαία και ασπούδαστα**, με μοναδικό σκοπό να συλλέξουν χρήματα. Να συλλέξουν χρήματα από τους πολίτες πιστεύοντας πως αυτοί οι τελευταίοι διατηρούν μεγάλα ποσά και τα κρύβουν σε απίθανα σημεία των σπιτιών τους ή των κήπων τους. Να συλλέξουν χρήματα για να καλύψουν ελλείμματα που ανοίγουν σαν πληγές κάθε μέρα στο σώμα της οικονομίας προκειμένου να εισπράξουν τις δόσεις από τους δανειστές – εταίρους. Μα αυτοί απ' ό,τι ξέρω δεν ζητούν την ευκαιριακή και συμπτωματική κάλυψη των ελλειμμάτων αλλά τις μεγάλες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις στις αγορές από τις οποίες θα προκύψει η μόνιμη δυνατότητα κάλυψης των ελλειμμάτων και η μετατροπή τους σε πλεονάσματα.

Δυστυχώς και αυτή η «αριστερή» κυβέρνηση εξαντλεί την ικανότητα της να επιβάλλει

φόρους και να αγωνίζεται ανεπιτυχώς για την είσπραξη τους. Μαθαίνουμε πως μόνο για τον Σεπτέμβριο οι ανείσπρακτες ληξηπρόθεσμες οφειλές ανήλθαν στο 1,5 δις.

Για ακόμα μία φορά ο δρόμος που ακολουθείται δεν οδηγεί στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Η ελληνική οικονομία δεν λειτουργεί ούτε με όρους συντήρησης ούτε με όρους αναπαραγωγής. Οδεύει προς την εξαφάνιση και τον αφανισμό. Οι επιχειρήσεις του μεταποιητικού κλάδου εξασθενούν προοδευτικά, οι τράπεζες είναι σαν να μην υπάρχουν, η αγροτική παραγωγή φθίνει χρόνο με το χρόνο, η ταχύτητα φθοράς θα επιταχυνθεί μετά και την αυξημένη νέα φορολογία, η ανεργία δεν δείχνει να υποχωρεί και το κοινωνικό και ατομικό αίσθημα που επικρατεί είναι η καθολική διάδοση της απελπισίας.

Την ίδια στιγμή, και όταν οι πολίτες συναλλάσσονται με τις δημόσιες υπηρεσίες αντιμετωπίζουν τη δαπανηρή γραφειοκρατία που την υπηρετούν νωχελικοί δημόσιοι υπάλληλοι, αδιάφοροι για τη βελτίωση της παραγωγικότητας τους, λόγω μειώσεως των αμοιβών τους, με επιπρόσθετο κόστος και για τους ίδιους και για τους πολίτες. Δυστυχώς οι δημόσιες και ατομικές συνθήκες ποτέ δεν ήταν χειρότερες καθ' όλη την περίοδο μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο.

Οι ιδέες και οι πεποιθήσεις που επικρατούν δεν είναι σε θέση να συστήσουν ένα πλάσμα πολιτικού προγράμματος με βάση το οποίο η χώρα θα καταστεί ικανή να αντιμετωπίσει την κρίση. Ως συνήθως από την διεθνή πρακτική και εμπειρία προκύπτει ότι για να αντιμετωπιστεί μία οικονομική κρίση εκείνο που πρέπει να πράξουν οι κυβερνητικές οικονομικές αρχές είναι να χαλαρώσουν την νομισματική πολιτική ενισχύοντας την ενεργό ζήτηση. Όλα τ' άλλα έπονται. Μειώνονται τα επιτόκια, αυξάνονται οι επενδύσεις, αυξάνονται οι θέσεις εργασίας, κλπ.

Στην ελληνική περίπτωση αυτή η πολιτική έχει αποκλειστεί, λόγω της ύπαρξης του ευρώ και **αντίθετα με τα καθιερωμένα ισχύει η πολιτική της λιτότητας δηλαδή περιορισμό της ζήτησης και αύξησης της συρρίκνωσης της παραγωγικής βάσης** .

Αλλά και μία αύξηση της ζήτησης όπως την πρότειναν οι σημερινοί κυβερνήτες δεν θα είχε θετικά αποτελέσματα, λόγω της εξάρτησης από το εξωτερικό των ελληνικών δομών. Αυτό σημαίνει πως αν αυξάνονταν τα εισοδήματα στα επίπεδα της προ κρίσης εποχής θα εμφανίζονταν μεγάλα ελλείμματα, εσωτερικά και εξωτερικά, λόγω της μειωμένης παραγωγικής ικανότητας και φυσικά των αυξημένων εισαγωγών. Άρα ούτε και αυτή η πολιτική, μαζί με εκείνη της ισχύουσας λιτότητας δίνεται να αποδώσει καρπούς.

Τότε τι θα πρέπει να γίνει; Η νέα κυβέρνηση μη ξέροντας να αντιμετωπίσει την ελληνική πραγματικότητα που σημαδεύεται και από τη συμμετοχή της στην ευρωζώνη, παραπαίει επικίνδυνα και αναλίσκεται στη διαχείριση του βραχυπρόθεσμου και του μικροκοινωνικού. Αφού η “ανάλυση” που διέθετε, **περί του σοκ της ζητήσεως δεν καρποφόρησε**, έχει αφαιθεί έρμαιη στην συγκυρία και ακόμα χειρότερα έχει εκχωρήσει την οικονομική εποπτεία στην θεσμική ευρώπη, προκειμένου να μη χάσει τις δανειακές δόσεις, δηλαδή την εξυπηρέτηση των βασικών υποχρεώσεων της ως προς τους μειωμένους μισθούς και τις συντάξεις. Αυτό όμως δεν είναι πολιτική ενάντια στην κρίση ούτε πολιτική διατήρησης της χώρας εντός της ευρωζώνης.

Εκείνο που χρειάζεται επειγόντως να εφαρμοσθεί είναι μεγάλες μακροοικονομικές και μακροκοινωνικές παρεμβάσεις που η ισχύς τους θα μπορεί να αλλάξει την ελληνική κοινωνία. Χρειάζονται μεγάλοι κοινωνικοί και οικονομικοί μετασχηματισμοί που θα μειώνουν έως εξαφανίσεως τις πηγές που παράγουν υψηλά κόστη και να αναδεικνύουν τα προτερήματα και της χώρας και του Έλληνα πολίτη.

Δεν θα αναφέρουμε σ' αυτό το άρθρο το λεπτομερές σχέδιο εξόδου απο την κρίση αλλά μπορούμε να θέσουμε τους άξονες πάνω στους οποίους θα στηριχθεί η προσπάθεια.

Πρώ τον, η πάταξη της γραφειοκρατίας είναι αδήριτη ανάγκη. Δεν σχετίζεται απαραίτητως με την μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων αλλά με την παραγωγική αξιοποίηση τους και τις νομικές τροποποιήσεις.

Δεύτερον, οι αποτελεσματικές και επικερδείς ιδιωτικοποιήσεις θα δώσουν την ευκαιρία να αξιοποιηθούν οι υποβαθμισμένες παραγωγικές δυνάμεις της χώρας καθώς και τα μέσα παραγωγής. Δεν αποκλείεται και η συμμετοχή του δημοσίου στο πρόγραμμα με ένα ποσοστό αλλά ο στόχος είναι η έλευση επενδυτικών κεφαλαίων.

Τρίτον, η διοικητική αποκέντρωση των δημοσίων υπηρεσιών και οργανισμών είναι εκ των ων ουκ άνευ, με διττό σκοπό την ανάπτυξη της υπαίθρου χώρας και της πρωτεύουσας επίσης. Η ανάπτυξη της χώρας θα επιτευχθεί με την αξιοποίηση όλων των πόρων της περιφερειακής Ελλάδας είτε αυτοί είναι ανθρώπινο δυναμικό είτε είναι γεωφυσικοί πόροι. Η πρωτεύουσα θα αποδράσει από την υποβάθμιση που βρίσκεται σήμερα και θα ζωογονηθεί ο οικονομικός ιστός μόνο αν αναπτυχθούν οι περιφέρειες της χώρας.

Τέταρτον, η μεταφορά των υπουργείων στις περιφέρειες, σύμφωνα με το διοικητικό και εκτελεστικό τους αντικείμενο θα ενισχύσει σε όλα τα επίπεδα και την ενδοχώρα και το κέντρο.

Πέμπτον, η τιμολόγηση των καταλωτικών και διαρκών προϊόντων οφείλει να τελείται παίρνοντας ως βάση τρία στοιχεία: το συνολικό κόστος, την αγοραστική ικανότητα και το λογικό κέρδος. Χωρίς να αναφέρω τις λεπτομέρειες αυτό σημαίνει πως οι αγορές θα ορθολογικοποιηθούν άμεσα, δηλαδή θα σπάσουν οι δομές των ολιγοπωλίων και των μονοπωλίων και θα ενισχυθεί ο υγιής ανταγωνισμός. Έτσι η μείωση των αμοιβών θα συνδυάζεται με την μείωση των τιμών. Ιδού πεδίο δόξης λαμπρόν για την “αριστερή” κυβέρνηση.

Έκτον, η εισροή επενδυτικών κεφαλαίων δεν θα επιτευχθεί μόνο με την μείωση της εταιρικής φορολογίας αλλά και με την πολιτική σταθερότητα και το εξειδικευμένο ανθρώπινο δυναμικό. Και τα δύο απουσιάζουν σήμερα από τη χώρα.

Έβδομον, η αντιμετώπιση των οικονομικών ανισοτήτων είναι συνυφασμένη με την κοινωνική δικαιοσύνη και την πολιτική αποτελεσματικότητα. Κατά συνέπεια απαιτείται επίσης και ορθολογισμός του πολιτικού συστήματος. Μείωση του αριθμού των βουλευτών και ό,τι αυτό συνεπάγεται στο πλαίσιο ενός αναπτυξιακού σχεδίου για την ανάπτυξη των Περιφερειών.

Ο κατάλογος μπορεί να επεκταθεί φθάνοντας και στις λεπτομερείς εξειδικεύσεις. Θέλω να πω ότι υπάρχει η γνώση για την αντιμετώπιση της κρίσης που είναι διασπαρμένη στους επιστημονικούς θεσμούς της χώρας και επίσης τα εργαλεία για την επίτευξη του σκοπού. Εκείνο μάλλον που δεν φαίνεται να υπάρχει ακόμα είναι η κυβερνητική βούληση.

Θ/R

ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ;

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 23 Οκτώβριος 2015 10:55 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 23 Οκτώβριος 2015 11:00
